

Wtorek, 12 kwietnia 2016 r.

P8_TA(2016)0103

Sprawozdania roczne 2012–2013 w sprawie pomocniczości i proporcjonalności**Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 12 kwietnia 2016 r. dotyczące sprawozdań rocznych za lata 2012–2013 w sprawie pomocniczości i proporcjonalności (2014/2252(INI))**

(2018/C 058/03)

Parlament Europejski,

- uwzględniając porozumienie międzyinstytucjonalne w sprawie lepszego stanowienia prawa ⁽¹⁾,
- uwzględniając praktyczne zasady uzgodnione w dniu 22 lipca 2011 r. pomiędzy właściwymi służbami Parlamentu Europejskiego i Rady dotyczące stosowania art. 294 ust. 4 TFUE w przypadku porozumień w pierwszym czytaniu,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 4 lutego 2014 r. w sprawie sprawności regulacyjnej UE oraz pomocniczości i proporcjonalności – 19. sprawozdanie w sprawie lepszego stanowienia prawa za 2011 r. ⁽²⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 13 września 2012 r. w sprawie 18. sprawozdania w sprawie lepszego stanowienia prawa – stosowanie zasad pomocniczości i proporcjonalności (2010 r.) ⁽³⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 14 września 2011 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa, pomocniczości, proporcjonalności i inteligentnych regulacji ⁽⁴⁾,
- uwzględniając sprawozdanie roczne Komisji za rok 2012 w sprawie pomocniczości i proporcjonalności (COM(2013)0566) oraz sprawozdanie roczne Komisji za rok 2013 w sprawie pomocniczości i proporcjonalności (COM(2014)0506),
- uwzględniając konkluzje Rady w sprawie inteligentnych regulacji z dnia 4 grudnia 2014 r.,
- uwzględniając konkluzje Konferencji Przewodniczących Parlamentów Unii Europejskiej z dnia 21 kwietnia 2015 r.,
- uwzględniając półroczne sprawozdania Konferencji Komisji do Spraw Unijnych Parlamentów Unii Europejskiej (COSAC) w sprawie zmiany stosowanych w Unii Europejskiej procedur i praktyk dotyczących kontroli parlamentarnej z dni 27 września 2012 r., 17 maja 2013 r., 4 października 2013 r., 19 czerwca 2014 r., 14 listopada 2014 r.,
- uwzględniając sprawozdanie końcowe Grupy Wysokiego Szczebla Niezależnych Partnerów ds. Obciążeń Administracyjnych z dnia 14 października 2014 r. pt. „Zmniejszanie biurokracji w Europie – Spuścizna i perspektywy” ⁽⁵⁾,
- uwzględniając art. 52 i 132 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych oraz opinie Komisji Handlu Międzynarodowego, Komisji Kontroli Budżetowej, Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych oraz Komisji Spraw Konstytucyjnych (A8-0301/2015),

⁽¹⁾ Dz.U. C 321 z 31.12.2003, s. 1.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2014)0061.

⁽³⁾ Dz.U. C 353 E z 3.12.2013, s. 117.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 51 E z 22.2.2013, s. 87.

⁽⁵⁾ http://ec.europa.eu/smart-regulation/refit/admin_burden/docs/08-10web_ce-brocuttingredtape_en.pdf

Wtorek, 12 kwietnia 2016 r.

- A. mając na uwadze, że w 2012 r. Komisja otrzymała uzasadnione opinie w sprawie 83 wniosków ustawodawczych; mając na uwadze, że w 2012 r. wpłynęło łącznie 292 opinie, z uwzględnieniem tych, które nie spełniały kryteriów uzasadnionych opinii;
- B. mając na uwadze, że w 2013 r. Komisja otrzymała uzasadnione opinie w sprawie 99 wniosków ustawodawczych; mając na uwadze, że w 2013 r. wpłynęło łącznie 313 opinie, z uwzględnieniem tych, które nie spełniały kryteriów uzasadnionych opinii;
- C. mając na uwadze, że w 2012 r. parlamenty narodowe wydały 12 uzasadnionych opinii w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Monti II ⁽¹⁾, co przekłada się na 19 głosów (przy czym 18 głosów stanowi próg), uruchamiając po raz pierwszy tzw. procedurę żółtej kartki, w związku z czym instytucja, która wystąpiła z wnioskiem musi dokonać jego przeglądu oraz uzasadnić swoją decyzję w kwestii wycofania, zmiany lub utrzymania wniosku;
- D. mając na uwadze, że Komisja wycofała wniosek dotyczący rozporządzenia Monti II, stwierdzając jednak, że wniosek jest zgodny z zasadą pomocniczości i został wycofany ze względu na niewystarczające poparcie ze strony Parlamentu Europejskiego oraz Rady Unii Europejskiej ⁽²⁾;
- E. mając na uwadze, że w 2013 r. parlamenty narodowe wydały 13 uzasadnionych opinii w sprawie wniosku dotyczącego ustanowienia Prokuratury Europejskiej ⁽³⁾, co przekłada się na 18 głosów, uruchamiając w ten sposób procedurę żółtej kartki;
- F. mając na uwadze, że Komisja stwierdziła, iż jej wniosek jest zgodny z zasadą pomocniczości i nie wymaga wycofania ani zmiany; mając na uwadze oświadczenie Komisji, że w ramach procesu legislacyjnego uwzględni uzasadnione opinie ⁽⁴⁾;
- G. mając na uwadze, że kilka parlamentów narodowych wyraziło zaniepokojenie w związku z podejściem Komisji, uznając wyjaśnienia i argumenty Komisji za niewystarczające; mając na uwadze, że Komisja Prawna oraz Komisja Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych Parlamentu Europejskiego przeprowadziły debaty na ten temat;
- H. mając na uwadze, że późniejsze negocjacje z Radą w sprawie zakresu oraz metod pracy prokuratora europejskiego zawężono w stosunku do wstępnego wniosku, na podstawie którego wydano uzasadnione opinie;
- I. mając na uwadze, że Komisja, na mocy prawa inicjatywy ustawodawczej, ma obowiązek zapewnić, aby już na wczesnym etapie formułowania polityki dokonywano prawidłowych wyborów dotyczących tego, czy i jak wystąpić o podjęcie działania na poziomie unijnym;
- J. mając na uwadze, że Komisja planuje dokonać zmiany wytycznych odnoszących się do procesu oceny skutków, który obejmuje uwzględnienie pomocniczości i proporcjonalności;
- K. mając na uwadze, że Parlament utworzył własny Dział ds. Oceny Skutków, który przeprowadził 50 analiz wstępnych i dwie analizy szczegółowe ocen skutków przeprowadzonych przez Komisję w 2013 r.;
- L. mając na uwadze, że parlamenty narodowe stwierdziły, iż włączenie istotnych i licznych przekazanych uprawnień utrudnia skuteczną ocenę zgodności ostatecznych przepisów z zasadą pomocniczości;

⁽¹⁾ Wniosek dotyczący rozporządzenia Rady w sprawie wykonywania prawa do podejmowania działań zbiorowych w kontekście swobody przedsiębiorczości i swobody świadczenia usług (COM(2012)0130).

⁽²⁾ List wiceprzewodniczącego Šefčoviča do parlamentów narodowych z dnia 12 września 2012 r.

⁽³⁾ Wniosek Komisji w sprawie ustanowienia Prokuratury Europejskiej (COM(2013)0534).

⁽⁴⁾ Komunikat do Parlamentu Europejskiego, Rady i parlamentów narodowych z dnia 27 listopada 2013 r. w sprawie przeglądu wniosku dotyczącego rozporządzenia Rady w sprawie ustanowienia Prokuratury Europejskiej w zakresie zasady pomocniczości zgodnie z protokołem nr 2 (COM(2013)0851).

Wtorek, 12 kwietnia 2016 r.

M. mając na uwadze, że analizę zgodności z zasadami pomocniczości i proporcjonalności oraz ocenę skutków przeprowadza się jedynie na początku procesu ustawodawczego;

1. zauważa, że zasady pomocniczości i proporcjonalności są podstawowymi zasadami Unii Europejskiej;
2. podkreśla, że wykonywanie kompetencji Unii Europejskiej powinno odbywać się zgodnie z zasadami pomocniczości i proporcjonalności, jak stanowi art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej; z zadowoleniem przyjmuje fakt, że instytucje unijne i parlamenty państw członkowskich skrupulatnie kontrolowały przestrzeganie tych dwóch zasad w 2012 r. i 2013 r.;
3. z zadowoleniem przyjmuje aktywniejszy udział oraz większe zaangażowanie parlamentów krajowych w europejski proces legislacyjny w ostatnich latach, co zaowocowało poprawą wiedzy na temat zasad, na których opiera się Unia Europejska, w tym zasad pomocniczości i proporcjonalności w kontekście międzyinstytucjonalnym; zauważa jednak, że potrzebne są dalsze działania w tym względzie; sugeruje, by Komisja w pierwszym rządzie zaangażowała się w coroczną debatę z każdym z parlamentów narodowych w celu umocnienia dialogu między Komisją a parlamentami narodowymi;
4. jest ponadto zdania, że zasady pomocniczości i proporcjonalności stanowią punkt wyjścia przy formułowaniu polityki; dlatego też podkreśla, jak ważne jest ustalenie już na początku procesu ustawodawczego, czy cele polityki można skutecznie zrealizować na szczeblu unijnym, czy też w drodze inicjatyw krajowych lub regionalnych;
5. zwraca uwagę na znaczenie parlamentów i na ich oddziaływanie terytorialne i bliskość do obywateli, i wzywa, by w stosownych przypadkach aktywniej zaangażowały się w system wczesnego ostrzegania;
6. zauważa jednak, że zaledwie niewielka liczba izb krajowych przedkłada większość opinii parlamentów narodowych, i zachęca pozostałe izby do większego zaangażowania się w debatę europejską;
7. podkreśla, że instytucje unijne muszą przestrzegać zapisanych w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej i w Protokole nr 2 do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej zasad pomocniczości i proporcjonalności, które mają charakter ogólny i są wiążące dla instytucji wykonujących uprawnienia Unii, wyjątek w tym względzie stanowią dziedziny, które należą do zakresu wyłącznych kompetencji Unii niepodlegających zasadzie pomocniczości;
8. uważa, że mechanizm kontroli zasady pomocniczości stanowi ważny instrument współpracy między instytucjami europejskimi i krajowymi;
9. zwraca uwagę, że roczne sprawozdania Komisji zostały przygotowane dość pobieżnie i wzywa ją do rozważenia przygotowania bardziej szczegółowych sprawozdań na temat sposobu przestrzegania zasady pomocniczości, a w szczególności proporcjonalności w kształtowaniu polityki UE;
10. zwraca uwagę na metodykę zastosowaną przez Komisję w sprawozdaniach rocznych za lata 2012 i 2013, w których uzasadnione opinie przedstawione przez parlamenty narodowe w ramach pakietu wniosków klasyfikuje się jako jedną uzasadnioną opinię, nie zaś jako uzasadnione opinie w sprawie poszczególnych wniosków oddzielnie;
11. zauważa, że, ogólnie rzecz biorąc, w porównaniu z latami 2010 i 2011 liczba uzasadnionych opinii znacznie wzrosła jako odsetek łącznej liczby złożonych opinii oraz że w 2012 r. uzasadnione opinie stanowiły 25 % wszystkich złożonych opinii, zaś w 2013 r. stanowiły 30 % opinii złożonych przez parlamenty narodowe w ramach procesu przewidzianego w protokole nr 2; zwraca przy tym uwagę na konsultacje z parlamentami narodowymi w procesie ustawodawczym;

Wtorek, 12 kwietnia 2016 r.

12. zaznacza, że w 2012 r. parlamenty narodowe po raz pierwszy zastosowały tzw. procedurę żółtej kartki w odniesieniu do zasady pomocniczości w odpowiedzi na wniosek Komisji dotyczący rozporządzenia w sprawie wykonywania prawa do podejmowania działań zbiorowych w kontekście swobody przedsiębiorczości i swobody świadczenia usług (Monti II); zauważa, że wprowadziła Komisja stwierdziła, iż zasada pomocniczości nie została naruszona, ale jednak wycofała wniosek z powodu braku poparcia politycznego; zwraca uwagę, że drugą procedurę żółtej kartki zastosowano w 2013 r. w odniesieniu do wniosku Komisji dotyczącego rozporządzenia Rady w sprawie ustanowienia Prokuratury Europejskiej; zauważa, że Komisja stwierdziła, iż wniosek jest zgodny z zasadą pomocniczości, i postanowiła go utrzymać;

13. zauważa, że uzasadnione opinie wydawane przez parlamenty narodowe świadczą o istnieniu różnych interpretacji zasad pomocniczości i proporcjonalności; przypomina w tym kontekście, że zasada pomocniczości sformułowana w traktatach pozwala Unii na podejmowanie działań w dziedzinach, które nie należą do jej wyłącznej kompetencji tylko wówczas i tylko w takim zakresie, w jakim cele zamierzonego działania nie mogą zostać osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, zarówno na poziomie centralnym, jak i regionalnym oraz lokalnym, i jeśli ze względu na rozmiary lub skutki proponowanego działania możliwe jest lepsze ich osiągnięcie na poziomie Unii; przypomina również, że zgodnie z zasadą proporcjonalności zakres i forma działania Unii nie wykraczają poza to, co jest konieczne do osiągnięcia celów traktatów; zachęca parlamenty narodowe, aby przy ocenie zgodności z zasadami pomocniczości i proporcjonalności trzymały się litery TUE; zdecydowanie zaleca parlamentom narodowym i instytucjom europejskim zaangażowanie się w wymianę poglądów i praktyk w zakresie kontroli pomocniczości i proporcjonalności;

14. zauważa, że uzasadnione opinie przedkładane przez parlamenty narodowe znacznie różnią się co do formy i rodzajów poruszanych argumentów; ubolewa nad brakiem wspólnych wzorców, który utrudnia ocenę podstawy interwencji parlamentów narodowych;

15. przypomina obawy wyrażane we wcześniejszych sprawozdaniach Parlamentu Europejskiego dotyczące przypadków, w których pomocniczość nie została odpowiednio ujęta w ocenach skutków przygotowanych przez Komisję; przypomina również, że kwestię tę poruszono w sprawozdaniach rocznych opracowanych przez Radę ds. Ocen Skutków; zauważa, że Rada ds. Ocen Skutków uznała, iż ponad 30 % ocen skutków poddanych przez nią przeglądowi w latach 2012 i 2013 zawierało niezadowolającą analizę zasady pomocniczości; wyraża zaniepokojenie faktem, że w 2014 r. liczba ta wzrosła do 50 % i wzywa Komisję, by dokonując rewizji wytycznych odnoszących się do ocen skutków zajęła się tą kwestią i odwróciła tę tendencję;

16. zwraca uwagę na znaczenie ocen skutków jako narzędzi pomagających w podejmowaniu decyzji w procesie tworzenia prawa i podkreśla w tym kontekście konieczność odpowiedniego rozważenia kwestii dotyczących pomocniczości i proporcjonalności;

17. podkreśla, że dogłębne oceny skutków, w których szczegółowo analizuje się zgodność z zasadą pomocniczości są niezbędne, by zwiększyć zaufanie obywateli, którzy często postrzegają zasadę pomocniczości jako kluczowy aspekt procesu demokratycznego; podkreśla w związku z tym, że skrupulatniejsze analizy zgodności z zasadą pomocniczości mogłyby być uznane za ważne narzędzie redukcji tzw. deficytu demokratycznego;

18. ponawia zawarty w przytoczonej powyżej rezolucji z dnia 14 września 2011 r. apel o stosowanie krajowych ocen skutków jako uzupełnienia ocen przeprowadzanych przez Komisję w ramach wsparcia proponowanego prawodawstwa, nad których reformą prowadzone są obecnie dyskusje; uważa, że utworzone niedawno w Parlamencie działy ds. oceny skutków zapewnią pozytywne uzupełnienie prac Komisji;

19. wyraża rozczarowanie reakcją Komisji wobec parlamentów narodowych w przypadkach zastosowania procedury żółtej kartki; uważa, że Komisja musi reagować kompleksowo na wszelkie obawy zgłaszane przez parlamenty narodowe, a także indywidualnie w ramach dialogu, w uzupełnieniu opublikowanych opinii; uważa, że Komisja musi również występować przed właściwą komisją lub właściwymi komisjami Parlamentu w celu szczegółowego wyjaśnienia swojego stanowiska;

Wtorek, 12 kwietnia 2016 r.

20. podkreśla, że procedura żółtej kartki, która stanowi instrument wywierania wpływu na podejmowanie decyzji w UE, mogłaby zostać skutecznie wzmocniona dzięki wcześniejszej wymianie informacji na temat stanowiska parlamentów narodowych, zachęca zatem parlamenty narodowe do wymiany poglądów w kwestii zakresu i metod oceny stosowanych przy ocenie zgodności z zasadą pomocniczości i proporcjonalności;

21. uważa, że dialog polityczny jest coraz bardziej istotny dla zapewnienia poszanowania zasady pomocniczości; uważa, że należy poprawić dialog polityczny w ogóle, nie tylko w przypadkach zastosowania żółtej lub pomarańczowej kartki; z zadowoleniem przyjmuje zobowiązanie Komisji Jean-Claude'a Junckera do stawienia się przed większą liczbą parlamentów narodowych oraz wzywa Parlament do rozważenia podjęcia podobnych inicjatyw; uważa, że sprawozdawcy mogliby być zachęceni do bliższej współpracy z parlamentami narodowymi, zwłaszcza gdy korzystanie z wideokonferencji oraz innych metod łączności internetowej jest łatwiejsze i bardziej efektywne;

22. podkreśla, że instytucje europejskie i parlamenty narodowe muszą stale dążyć do wspierania kultury pomocniczości w całej Unii Europejskiej; zaleca dwie szczególne inicjatywy, które przyczynią się obecnie do pełniejszego uwzględniania zasady pomocniczości w procesie legislacyjnym, a mianowicie ułatwienie włączania w większym zakresie stanowisk, perspektyw lub innych propozycji parlamentów narodowych do dialogu politycznego, w szczególności w ramach prac przygotowawczych takich jak zielone lub białe księgi opracowywane przez Komisję, oraz rozważenie wydłużenia okresu konsultacji z parlamentami narodowymi w ramach analizy zgodności z zasadą pomocniczości, jeżeli parlamenty narodowe wniosą o to z powodu ograniczeń czasu i jeżeli poprą swe wnioski uzasadnionymi obiektywnymi powodami, takimi jak klęski żywiołowe czy przerwy w pracy, takie wydłużenie okresu konsultacji ma zostać uzgodnione pomiędzy parlamentami narodowymi a Komisją; uważa, że byłoby to możliwe do osiągnięcia w drodze zobowiązania politycznego uzgodnionego w pierwszym rządzie przez instytucje i parlamenty narodowe, nie powodując opóźnienia w przyjęciu odnośnego prawodawstwa;

23. jeżeli państwa członkowskie wyrażą zgodę na wydłużenie terminu, w jakim parlamenty narodowe mają przedstawić uzasadnioną opinię na mocy art. 6 Protokołu nr 2 w sprawie stosowania zasad pomocniczości i proporcjonalności, kwestia ta powinna zostać uwzględniona w następnym przeglądzie Traktatu; wydłużenie tego terminu można by w takiej sytuacji również określić w prawie wtórnym;

24. uważa, że ważne jest, aby procedura żółtej kartki była łatwa do wprowadzenia przez parlamenty przy jednoczesnym potwierdzeniu zasady pomocniczości zgodnie z traktatami;

25. zwraca uwagę, że kilka parlamentów narodowych reprezentowanych w COSAC wyraziło zainteresowanie propozycją wprowadzenia zielonej kartki jako instrumentu usprawnienia dialogu politycznego, który zapewni parlamentom narodowym – po uprzednim uzyskaniu wsparcia ze strony Parlamentu Europejskiego – możliwość zgłaszania konstruktywnych wniosków do rozpatrzenia przez Komisję, przy uwzględnieniu przysługującego jej prawa inicjatywy;

26. zauważa, że wnioski ustawodawcze mogą ulec znaczącym zmianom w procesie ich przyjmowania przez instytucje; przypomina, że analizę zgodności z zasadą pomocniczości przeprowadza się tylko na początku, nie zaś na końcu procesu legislacyjnego; przypomina ponadto, że oceny skutków w bardziej ogólnym ujęciu są przygotowywane tylko na początkowym, a nie na końcowym etapie procesu legislacyjnego; podkreśla konieczność dokonania oceny śródkresowej po rozpoczęciu procesu ustawodawczego, a także po jego zakończeniu, co pozwoliłoby w niektórych przypadkach wystosować ostrzeżenie do państw członkowskich nieprzestrzegających zasady pomocniczości;

27. wzywa zatem do przeprowadzenia kolejnej analizy zgodności z zasadą pomocniczości oraz pełnej oceny skutków w końcowej fazie negocjacji legislacyjnych oraz przed przyjęciem ostatecznej wersji tekstu w celu zagwarantowania zgodności z zasadą pomocniczości oraz dokonania ocen, w tym oceny proporcjonalności; uważa, że taki okres przejściowy pomógłby decydentom politycznym w ocenie, czy prawodawstwo jest zgodne z zasadami Unii oraz przyczyniłoby się do poprawy przejrzystości w zakresie wyników często bardzo intensywnych negocjacji;

28. odnotowuje nowe cele polityczne Komisji odnoszące się do unijnych inicjatyw i wniosków ustawodawczych, a mianowicie do: minimalnego kosztu, korzyści dla obywateli, przedsiębiorstw i pracowników oraz unikania niepotrzebnych obciążeń regulacyjnych;

Wtorek, 12 kwietnia 2016 r.

29. uważa, że w ramach programów objętych wieloletnimi ramami finansowymi należy oceniać i udowadniać przestrzeganie zasady pomocniczości pod kątem możliwej do wykazania wartości dodanej w państwach członkowskich będących beneficjentami;
30. zgodnie z zasadą proporcjonalności i pomocniczości zwraca się do Komisji o uproszczenie procedury ubiegania się o środki UE, aby procedura składania wniosków stała się skuteczniejsza i bardziej ukierunkowana na wyniki;
31. podkreśla zaangażowanie Parlamentu w zapewnianie zgodności z zasadami pomocniczości i proporcjonalności poprzez ocenę sprawozdań ustawodawczych z inicjatywy własnej, wydawanie opinii *ex ante* na temat ocen skutków przeprowadzanych przez Komisję oraz stałą ocenę potencjalnej unijnej wartości dodanej i kosztów niepodejmowania działań na poziomie europejskim;
32. odnotowuje w szczególności ostatnie dyskusje na temat rozwiązania sporu pomiędzy inwestorem a państwem (ISDS) oraz propozycje Komisji dotyczące zastąpienia dotychczasowego modelu; przypomina, że art. 3 TFUE określa wspólną politykę handlową jako integralny obszar wyłącznej kompetencji Unii, która powinna się opierać na jednolitych zasadach; zauważa w związku z tym, że zasady pomocniczości nie stosuje się do wspólnej polityki handlowej;
33. wzywa państwa członkowskie do odblokowania konwencji UNCITRAL dotyczącej przejrzystości w umownych postępowaniach arbitrażowych między inwestorem a państwem w celu podpisania tej konwencji przez Komisję w imieniu całej Unii; ubolewa nad obecną sytuacją, w której niektóre państwa członkowskie są stroną konwencji, zaś inne nie; uważa, że przykład ten podkreśla potrzebę jasności ze wszystkich stron w kwestii zasięgu wyłącznych kompetencji Unii w zakresie bezpośrednich inwestycji zagranicznych; przypomina, że odmienne strategie polityczne w zakresie ochrony inwestycji wprowadzone przez poszczególne państwa członkowskie doprowadziły do obecnej sytuacji, w której państwa członkowskie są stroną około 1 400 dwustronnych umów inwestycyjnych zawierających miejscami rozbieżne postanowienia, co mogło prowadzić do różnego traktowania inwestorów z UE za granicą, w zależności od pochodzenia danej inwestycji;
34. w odniesieniu do pomocy finansowej UE dla państw trzecich, szczególnie pomocy makrofinansowej, wzywa do przeprowadzenia dogłębniejszej oceny wpływu *ex ante* oraz *ex post* dotyczącej proporcjonalności proponowanych środków, tak aby pomoc była skuteczna i naprawdę korzystna dla partnerów UE, którzy jej potrzebują; podkreśla konieczność wprowadzenia warunkowości wypłat pomocy oraz właściwej kontroli wykorzystania funduszy, w tym środków dotyczących zapobiegania nadużyciom i korupcji oraz zwalczania tych dwóch zjawisk, a także szczegółowej kontroli ze strony Parlamentu; apeluje o zdecydowaną integrację instrumentów zewnętrznych UE łączących handel, rozwój oraz politykę zagraniczną i politykę bezpieczeństwa; podkreśla, że państwa członkowskie muszą wykazać większe zaangażowanie w tym zakresie;
35. zwraca uwagę, że dla polityki handlowej najbardziej kluczowe znaczenie mają odpowiednie konsultacje, dialog i zaangażowanie obywateli, przedsiębiorstw (konkretnie MŚP) i społeczeństwa obywatelskiego w proces decyzyjny UE;
36. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie oraz Komisji.
-